

H  
HQN™

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

# SUSAN MALLERY

## SÜDAMELT ÄRA



Susan Mallery  
Straight from the Hip  
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Irma Aren  
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Susan Macias Redmond  
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E03205410  
ISBN 978-9949-12-878-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)  
ja e-raamatud [www.ebooks.ee](http://www.ebooks.ee)

## ESIMENE PEATÜKK

Filmides saab vaataja enne ebameeldiva sündmuse juhtumist alati hoiatuse. Muusika muutub pinevaks, positiivne kangelane lubab, et kõik saab kohe korda, või hakkavad kaadrid järsku aegluubis liikuma.

Elu ei ole nii selgepiiriline.

Izzy Titan oli juba kuu aega järjest iga päev aknaäärsel toolil istunud, hägust maailma vahtinud ja ennast haletsenud. Igaüks ei oleks sellega piirdunud, kuid seegi aitas päeva sisustada. Ta ei teinud välja õdede palvetest koos lõunat süüa, poode kammida ega isegi trepist alla õhtust sööma minna. Nagu tavainimene. Kui pealekäimine muutus tüütuks, tuletas Izzy kõigile meelde, et ta ei ole enam tavaline, vaid invaliid. Kui sellestki polnud kasu, lõi ta ukse pauguga kinni ja lukustas selle niikauaks, kuni õed lahkusid. Ta oli alati endast maksimumi andnud ja praegu oli ta valmis kas või enesehaletsuse kuningannaks muutuma, kui vaja.

Viimaks lakkasid õed teda tüütamast. See pidanuks tõeliselt selge vihje olema.

Hoiatusi ei olnud. Ühel hetkel konutas ta oma tavapärasel kohal ja järgmisel haaras keegi tal pihast, tõstis ta jalule ning vinnas ta ülilailale ja ülikõvale õlale.

„Mida kuradit te teete?“ röögatas Izzy, kui talle veri pähe valgus ja see teda pisut uimaseks tegi.

„See on minu töö. Puikle, palju tahad. Sa ei saa mulle midagi teha.”

Säärasele väljakutsele polnud võimalik selga pöörata. Ent kui Izzy üritas kallaletungijat jalaga põtkida, põimis too käe ümber tema sääрте ja hoidis teda paigal. Ka väänlemisest polnud kasu. Mehe musklid olid suured nagu kivilahmakad ja kuu aega halvavat enesehaletsust oli Izzy plikalikult nõrgaks muutnud.

„Ma vannun,” alustas ta, kui mees ümber pööras ja kõndima hakkas. „Kas teate, kes ma olen?”

„Izzy Titan. Hei, Skye!”

*Hei, Skye?*

Izzy kergitas pead, püüdes ümbrusest sotti saada. Paraku oli tuba pime ja ähmane ning ta ei suutnud ainsatki üksikasja tuvastada.

„Skye?” hõikas ta. „Oled sa siin?”

„Oi, Izzy,” vastas öde murelikult, kuid mitte liiga ärevalt. Ta ei paistnud sugugi kartvat. „Me ei osanud midagi muud ette võtta.”

„Me?”

„Mina olen ka siin,” ütles teine öde Lexi. „See on sinu enda huvides.”

„Minu röövimine?”

„Nickil on palju soovitajaid. Ise ütlesid, et arst tahtis sulle antidepressandid välja kirjutada, aga sina ei olnud nõus. See on parem variant.”

„Mida?”

„Sa keeldusid oma toast väljumast ja meiega rääkimast. Sellest on juba kuu aega möödas, Izzy.”

„Te lasete mu röövida, kuna ma keeldusin teiega *poodi* tulemast? Kas olete peast põrunud?”

Nad siirdusid koridori. Izzy sai sellest aru, kuna ümbrus pimenes veelgi ja tema sõrmed puudutasid seinu. Nad liikusid alla, alla, alla pimedusse.

Iga samm raputas tema keha. Kui ta oleks söönud lõunat, mille pärast õed suure numbri tegid, siis oksendanuks ta selle praegu välja.

„Ma ei tee nalja,” kriiskas ta. „Jätke kohe järele! Teie kõik. Nick, mind ei huvita, mida mu õed ütlesid, ma polnud sellega päri. Pane mind kohe maha või kupatan su trelvide taha nii kauaks, et õpid aja jooksul Bubba seksiorjaks olemist nautima.”

„Sa kinnitasid allkirjaga oma nõusolekut,” lausus musklimees rahulikult ja jätkas läbi maja kõndimist.

„Mida?”

„Sa kinnitasid allkirjaga oma nõusolekut. Dokument on mul taskus.”

Izzy tahtis nõrdimusest karjuda, kui talle meenus, kuidas Skye oli palunud tal paarile tšekile alla kirjutada, et võiks tema eest arveid maksta.

„Ta kavaldas mu üle. Ma olen *pime*! Ma ei teadnud, millele alla kirjutasin.”

Nad läksid õue. Izzy nägi puude häguseid piirjooni ja tunnetas päikese valgust ning soojust.

„Sa ei tohiks anda allkirja dokumentidele, mida sa lugeda ei suuda,” manitses Nick.

Izzy kuulis tema hääles pilget ja see ajas teda kohutavalt närvi. Mõne sekundi pärast avas mees autoukse ja poetas ta siledale nahkistmele. Enne kui Nick jõudis ukse sulgeda, trügis Izzy temast mööda ja sööstis vabadusse. Ta tegi kolm sammu, misjärel tal haarati uuesti pihast ja suruti enda vastu.

Izzyl oli tunne, nagu liibunuks ta vastu mäekülge. Ta pek-  
sis jalgadega ja üritas kätt vabaks kiskuda. Ärritus läks üle  
raevuks ja tundeks, et teda on reedetud. Ta pöördus maja  
poole – vähemalt suutis ta seda suuruse järgi tuvastada – ja  
oletas, et õed on uksemademel.

„Kuidas te võisite minuga niiviisi käituda?” pahvatas ta.  
„Te olete minu *perekond*.”

„Izzy, me armastame sind.” Skye neelas pisaraid.

Tore, mõtles Izzy raevukalt. Ta lootis, et Skye vaevleb  
elu lõpuni süümepeinades.

„Me ei osanud midagi muud peale hakata,” hüüdis Lexi  
ebalevalt.

„Mina ei teeks teiega ealeski nii!” karjus Izzy. „Ärge arva-  
ke, et ma teile andestan. Mitte iialgi!” Tema viimased sõ-  
nad kostsid juba sõidu- või sportauto tagaistmelt, kuhu ta  
visati. Ta ei saanud täpselt aru, kummaga tegemist oli. Uks  
paugatas kinni, enne kui ta jõudis uuesti põgeneda. Izzy  
püüdis ükselingist haarata, kuid seda polnudki. Samuti ei  
õnnestunud tal aknaid avada.

Mõne hetke pärast avastas ta taga- ja juhiistme vahelt  
paksu võrekujulise sirmi. Ta oli lõksus.

Ta kuulis ukse avanemist ja nägi läbi udu Nicki rooli istu-  
mas. Nad sõitsid minema. Õed olid palganud võhivõõra  
mehe teda kodust ära viima ja temaga jumal teab mida  
tegema. Nad olid ta hüljanud. Ei. Hulleongi veel – nad olid  
temast vabanemiseks tegutsema asunud. Kaks inimest,  
kellele ta oli terve elu lootnud, pidasid teda liiga tülikaks ja  
viskasid ta minema nagu prügi.

Järgmised kolm tundi ületas Nick Hollister viieteistkümne kilomeetri jagu lubatud sõidukiirust. Ta tahtis veelgi kiiremini sõita, kuid teadis, et paratamatust ei saa vältida. Tema nägus tumedapäine reisija vahtis aknast välja meelekindlusega, mis andis mõista, et naine kaotab kümme sekundi pärast enesevalitsuse.

„Kui tahad, võid nutta,“ lubas Nick. „Mind see ei häiri.“ Ta oli pisaratest hullematki näinud.

Izzy ei vaadanud tema poolegi. „Seda rõõmu ma sulle ei kingi.“

„Arvad, et sinu nutma puhkemine tähistab minu võitu?“

„Kas jõhkardid ei naudi alati teadmist, et on kedagi haavanud? Sa ei võitnud. Mind sa juba ei murra.“

Nende sõnadega ajas Izzy meest trotsides pea vaistlikult püsti. Väga hea, mõtles Nick süngelt. See naine vajab oht-ralt jõudu, kui tahab tagasitee leida. Nicki ülesanne oli veenduda, et Izzy selle leiaks.

„Sind murda?“ küsis ta, tegemata välja tõigast, et teda oli jõhkardiks nimetatud. Ta oli naise ellu tormanud ja ta kõige tuttava juurest eemale tirinud. Asjaolud ei olnud sugugi meeldivad. Ta mõistis hirmu tundmatuse ees, ehkki Izzy tundmatuse oli märksa piiritletum, kui tema oma oli olnud. „Küll sa oled dramaatiline.“

„No kuule, sina viskasid mind sõiduauto tagaistmele!“

„Sportauto.“

„Mis tahes. See on inimrööv. Võin olla selline, nagu tahan.“

„Sinu õed teavad, kus sa oled ja mis sinuga juhtub, kui päralt jõuad.“

„Ja miks see peaks mind lohutama?“ Izzy neelatas. „Ära parem räägi minuga.“